Posłuchaj

()

IV. Grzech pierworodny i stan człowieka

1. Wierzę, że nasi pierwsi rodzice zostali przez Boga ustanowieni w stanie pierwotnej sprawiedliwości i świętości oraz obdarzeni darami integralności, niepodatności na cierpienie i nieśmiertelności. Dzięki szczególnej łasce Bożej posiadali nie tylko integralność własnej natury, ale także nadprzyrodzone dary, które kierowały ich ku samemu życiu Boga.[1] Adam, głowa i początek rodzaju ludzkiego, otrzymał dodatkowo dar wiedzy.

2. Wyznaję, że poprzez swoje nieposłuszeństwo Adam rzeczywiście popełnił grzech pierworodny, który jest przekazywany wszystkim ludziom z pokolenia na pokolenie. Grzech ten jest dla wszystkich grzechem natury, który skazuje ich na śmierć, cierpienie, niewiedzę i pożądliwość. Pozbawieni łaski uświęcającej i darów nadprzyrodzonych, których nie mogli już przekazywać swoim potomkom, Adam i Ewa zostali wygnani z raju ziemskiego.[2]

3. W Adamie jednak natura człowieka nie została zniszczona, a jedynie zraniona: jego intelekt, choć zaciemniony, pozostaje zdolny do poznania prawdy;[3] jego wolna wola, choć osłabiona, pozostaje zdolna do dążenia do dobra naturalnego i kochania go.[4] Odrzucam zatem wszelkie doktryny, które w rozpaczliwym pesymizmie uznają człowieka za nieodwracalnie zepsutego i niezdolnego do jakiegokolwiek dobra.

4. Odrzucam również wszelkie doktryny, które w bezsensownym optymizmie bagatelizują grzech pierworodny, naiwnie wywyższają wrodzoną dobroć człowieka lub twierdzą, że powszechny pokój można oprzeć wyłącznie na moralnym, technicznym, politycznym lub kulturowym postępie ludzkości. Tragedie historii, zaburzenia społeczne i ciemność ludzkiego serca wyjaśniają się zasadniczo, przede wszystkim, głęboką raną grzechu.

5. Wyznaję, że człowiek potrzebuje zbawienia poprzez odkupienie, które uwalnia go zarówno od grzechu pierworodnego, jak i od wszystkich jego grzechów osobistych.[5] Odkupienie to – czyli „wykupienie” – wymaga daru Bożej łaski w Chrystusie: bez niego człowiek nie może zbawić się sam poprzez swoje naturalne uczynki, swoją kulturę, naukę czy religijną szczerość.[6] Bez łaski uświęcającej Chrystusa pozostaje on niezdolny do osiągnięcia swojego nadprzyrodzonego celu.[7]

6. Odrzucam zatem współczesny naturalizm, zarówno teoretyczny (w filozofii czy teologii), jak i praktyczny (w moralności, polityce czy pracy duszpasterskiej). Każda doktryna, która mówi o braterstwie, pokoju, godności czy postępie, nie uznając grzechu, Krzyża ani konieczności łaski, opiera się na iluzorycznych fundamentach i ostatecznie wprowadza w błąd dusze, którym rzekomo służy.

7. Wyznaję jednocześnie, że waga grzechu nie powinna nigdy prowadzić do rozpaczy, gdyż Bóg w swoim miłosierdziu nie opuścił człowieka po jego upadku, lecz od samego początku obiecał mu Zbawiciela zrodzonego z Niewiasty, którego przyjście stopniowo przygotowywał w całej historii zbawienia.

8. W tym wszystkim wyznaję, że fakty zapisane w Księdze Rodzaju dotyczące fundamentów religii katolickiej należy rozumieć w ich dosłownym, historycznym sensie: na przykład stworzenie wszystkich rzeczy przez Boga na początku czasów; szczególne stworzenie człowieka; ukształtowanie pierwszej kobiety z pierwszego mężczyzny; jedność rodzaju ludzkiego; pierwotne szczęście naszych pierwszych rodziców w stanie sprawiedliwości, integralności i nieśmiertelności; przykazanie dane człowiekowi przez Boga w celu sprawdzenia jego posłuszeństwa; przekroczenie boskiego przykazania pod wpływem diabła przybierającego postać węża; upadek naszych pierwszych rodziców z tego pierwotnego stanu niewinności; oraz obietnica nadejścia Odkupiciela.[40]

---

[1] Święty Pius V, bulla *Ex omnibus afflictionibus* (1 października 1567 r.), potępił tezy nr 24 i 26, DS 1924 i 1926; Pius VI, konstytucja dogmatyczna *Auctorem fidei* (28 sierpnia 1794 r.), potępił tezę nr 17, DS 2617.

[2] Drugi Sobór w Orange (529 r.), kanon 2, DS 372; Sobór Trydencki, sesja V (17 czerwca 1546 r.), dekret o grzechu pierworodnym, kanon 1, DS 1511, oraz sesja VI (13 stycznia 1547 r.), dekret o usprawiedliwieniu, DS 1521.

[3] Tezy przedstawione przez Louisa Bautaina 8 września 1840 r., teza 6., DS 2757; Pius IX, encyklika *Qui pluribus* (9 listopada 1846 r.), DS 2775.

[4] Leon X, bulla *Exsurge Domine* (15 czerwca 1520 r.), potępił tezę Lutra nr 16, DS 1486; św. Pius V, bulla *Ex omnibus afflictionibus* (1 października 1567 r.), potępił tezy nr 27, DS 1927, oraz nr 65, DS 1965; Klemens XI, bulla *Unigenitus* (8 września 1713 r.), potępił tezy nr 1, DS 2401, nr 38, DS 2438 oraz nr 64, DS 2464; Pius VI, konstytucja dogmatyczna *Auctorem fidei* (28 sierpnia 1794 r.), potępił tezę nr 23, DS 2623.

[5] Wyznanie wiary Atanazego, DS 76; Sobór we Florencji, bulla *Cantate Domino* (4 lutego 1442 r.), DS 1347.

[6] Sobór Kartagiński (418), kanony 7 i 8, DS 229–230; Sobór Trydencki, sesja VI (13 stycznia 1547 r.), dekret o usprawiedliwieniu, DS 1536, oraz kanon 23, DS 1573.

[7] Sobór w Kartaginie (418), kanon 5, DS 227; II Sobór w Orange (529), kanon 8, DS 378, kanon 13, DS 383 oraz kanon 21, DS 391; Sobór Trydencki, sesja VI (13 stycznia 1547 r.), dekret o usprawiedliwieniu, kanon 1, DS 1551.

Chcesz czytać wszystko?

Wykup abonament.

Copyright Mavientura Projects e.K>

[redacted]

Kartą, paypalem lub bezpośrednim przelewem.

Datki

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Oceń

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Related